

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χώρῃ ὅμων ὁμηροῦς καὶ ὅσα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν	ΙΑΡΥΘΗ ΤΟ: 1879	Ἐσωτερικὸν. λεπτ. 40 Ἐξωτερικὸν. λεπτ. 50
Ἐτησίαν Δρ. 18.—	Ἐτησίαν Δρ. 36.—	ΙΑΡΥΘΗ — ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΙΚῆ	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἑκάστης.
Ἐξέμνητος 8,50	Ἐξέμνητος 13.—	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ἐξέμνητος 4,50	Ἐξέμνητος 7.—		Ὅδος Σερβίας αἰ. 28 παρὰ τὸ Βαρβακείου
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίαν, δολάρια 4			ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Περίοδος Β'. — Τόμος 28ος	Ἐν Ἀθήναις, 25 Σεπτεμβρίου 1921		Ἐτος 43ον. — Ἀριθ. 43

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Πιὸ πέρα, ἀψηλὴ καὶ ἴστα, ἐπ' ἄκρῳ ἔβηνα δάμναρο ἄλογο, ἡ γνωστότατη σιλουέττα τοῦ Ρουσιάν, τοῦ πιστοῦ μαμελούκου, ποὺ ἀκολουθοῦσε παντοῦ τὸν Αὐτοκράτορα, ἀπὸ τὸ καλὰτὶ ὡς τὸ στρατόπεδο.

Ὁ Ναπολεὼν μιλοῦσε ζωηρὰ, συμβουλευόμενος καθὲς τόσο τὸ χάρτη του, ποὺ ἕνας ἀξιωματικὸς τὸν κρατοῦσε ἀπλωμένο μπροστά του.

Κάποτε στήριξε τὸ χιάλι του στὸν ὄμο κανενὸς στρατιώτη τῆς Φρουρᾶς καὶ κοίταξε πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἰένας.

Καθὼς ἐπλησίαζε, ὁ Γιάννης Καρδινάκ τὸν ἀκούσε νὰ λέη:

— Ἦθελα νὰ ξέρω ἂν τὸ Λαντγκραφεμπέργ (ἔτσι λέγονται τὰ βουνὰ τῆς Ἰένας) κατέχεται καλὰ.

— Νὰ τὸ μάθουμε μὲ μιὰ ἀναγνώριση, ἀποκρίθηκε ὁ Λάνν.

— Ὁχι, πρὶν ἐκθέσω κανένα, θέλω πρῶτα νὰ ἰδῶ μὲ τὸ τρόπο φυλάγεται αὐτὴ ἡ θέσις. Ἄν ἔχουν πυροβολικὸ, θὰ τροποποιήσω τὸ σχέδιον τῆς προποβολῆς.

Κι' ἄξαφνα, βλέποντας τὸν Γιάννη:

— Ἀ, νὰ ὁ ἀνδρεῖος μου τῆς Βουλώνης καὶ τῆς Αἰγύπτου!

— Στίς προσταγὰς αἰας, Μεγαλειότατε! εἶπε ὁ Γιάννης, ἀκίνητος σὲ προσοχὴ.

— Πλησίασε λίγο.

Κι' ἄμα ὁ Γιάννης ἔφθασε σὲ ἀπόστασιν τριῶν βημάτων:

— Μοῦ φαίνεται πὺς ἐσὺ ξέρεις γερμανικὰ.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Λαμπρὰ... Βλέπετε ἐκεῖνο-καὶ τὸ βουνό;

— Μάλιστα. Εἶναι τὸ Λαντγκραφεμπέργ.

— Ἀ, τὸ ξέρεις;

— Τὸ εἶδα στὸ χάρτη μου.

— Δοκίμῃ, θέλω νὰ μάθω ἂν εἶναι καλὰ φυλαγμένη αὐτὴ ἡ θέσις καὶ προπάντων ἂν ἔχη πυροβολικὸ.

Ἐκάμε ὡς δύο χιλιόμετρα στὰ χωρὰ γιὰ χωρὶς ἀναπάντησιν κανένα.

Ἄμα πέρασε ἕνα ποταμάκι ἀπὸ μιὰ σάββα που εἶχε γιὰ γέφυρα, εἶδε τὴν στέγη ἑνὸς χωριάτικου σπιτιοῦ.

Προσοχὴ! εἶπε μέσα του. Αὐτὸ τὸ κτήμα μπορεῖ νὰ κατέχεται ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν.

Κρύφτηκε μέσα στὰ ψηλὰ χάρτα κι' εἶδε, ἀπὸ τὸ μισογχιμισμένον φράκτῃ, ἕνα χωριάτικον μεσοκοπο, ποὺ ἐτάξιζε τὰ ζωντανὰ του. Στὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ, μιὰ γυναῖκα ἀρκετὰ ὠμορρη, ἂν καὶ χοντρή, κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἕνα παιδάκι δύο χρονῶν. Στὴν αὐλὴ, κακάριζαν κόττες.

— Ἦ ἀπάθειαι ἀυλοχόσθηκε ὁ Γιάννης. Ποτὲ δὲν θὰ πιστεῦσε κανεὶς πὺς αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι βρισκόνται ἀνάμεσα σὲ δύο στρατοῦς ἐτοιμοὺς νὰ συμπλακοῦν. Τὸ ξέρουν ἄραγε;

Πῆρε τὴν ἀπόφασίν του καὶ παρουσιάσθηκε.

Ἡ γυναῖκα, μόλις τὸν εἶδε, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ τρύπωσε σὸ σπιτί. Ὁ ἀντρας, χλωμός, ἐτοιμαζόταν κι' αὐτὸς νὰ φύγη. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφρασε: Ὁ Γιάννης πήδησε τὸ φράκτῃ καὶ τοῦ βγήκε μπροστὰ μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

— Στὴ λ. λ. τον ἐπρόσταξ: γερμανικὰ. (Σιωπῇ.)

Ὁ χωρικός δὲν ἔβγαλε ἄφωνα. Στὸ σπιτί ὅμως ἡ γυναῖκα ἐξακολουθοῦσε νὰ τσιρίζη.

— Ἐμπρὸς! τοῦ εἶπε ὁ Γιάννης γερμανικὰ. Πῆγαινε νὰ πῆς στὴ γυναῖκα σου νὰ σιωπᾷ... Πάμε μαζί... Ἄν θέλῃς τὴ ζωὴ σου...

Μπροστὰ ὁ κατατρομαγμένος χωρικός, πίσω ὁ Γιάννης, ἔφθασαν στὸ σπιτί.

— Κυρία, εἶπε τότε στὴ γυναῖκα ὁ νεαρὸς ὑπολοχαγὸς μ' εὐγένεια. Στίς παρακαλῶ νὰ μὴ φωνάζετε καὶ μᾶς ἀκούσουν. Ἐμεῖς οἱ Γάλλοι δὲν εἰμάστε δράκοι. Σεβάζουμε τοὺς ἀνθρώπους καὶ προπάντων

Ὁ Ναπολεὼν ἐστήριξε τὸ χιάλι του... (Στ. 337, στ. α')

εἶσαι ὄχι σὲ μιὰ ὄρα.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε!

Κι' ὁ Γιάννης ἔκαμε μεταβολὴν κι' ἐφυγε, ἀφοῦ πέταξε στὸν Καγκαλὸ τὸν ψηλὸ μαλλωτὸ του σκουφο, ποὺ ἴσως θὰ τὸν στενοχωροῦσε στὴν ἀπόστολῃ.

Σὲ λίγῳ χάθηκε πίσω ἀπὸ κάτι δενδράκια.

δεν πειράζουμε γυναίκες και παιδιά. Η-
συχάζετε λοιπόν.

Η γλώσσα αυτή σύχασε λίγο τη χω-
ριάτικα, που κάρησε σε μία καρέκλα και
προσπάθησε να μερώσει το παιδί της.

—Οι δυο μας τώρα... είπ. ο Γιάννης
στὸν άντρα. Είσαι ντόπιος και θα μου
κάμης τὸν ὄδηγό. Διαταγή του Αὐτοκρά-
τορος!

—Του Ναπολέοντα... φιλήσεις ὁ χω-
ρικός με τρόμο.

—Μάλιστα, του Ναπολέοντα. Λοιπὸν
σκέψου. Η δυο χρυσά ναπολεόνια γιά σέ-
να, ἢ μία σφαίρα στο κεφάλι. Γνωρίζεις
τὸ Δαντγκραφενμπέργ;

—Μάλιστα, κύριε αξιωματικέ.

—Ἐρεῖς ἂν ἔχῃ ἐκεῖ στρατό;

—Ἐχει.

—Πολύ;

—Δὲν ξέρω.

—Ἀλήθεια τὸ λές;

—Ὅρκιζομαι. Δὲν ξέρω πόσος στρα-
τός εἶν' ἐκεῖ-πάνου.

—Τότε θα πάμε να ἰδοῦμε.

—Μαζί; ἔκανε τρομαγμένος ὁ χωρικός.

Κι' ἂν μὰς σκοτώσουν;

—Σὴν τύχη!.. μπορεί να γλυτώσης
και να πάρης τὰ δυο ναπολεόνια. Εἶδεμή,
σὸ εἶπα...

Τι να κάμῃ ὁ δυστυχισμένος; Δέχθηκε.

Ὁ Γιάννης κλειδῶσε τότε τη γυναίκα
στο σπίτι και ξεκίνησε με τὸν ὄδηγό.

Σε μία ὥρα, χωρίς να τὸν ἰδῇ κανέ-
νας, ἐξερεύνησε ὅλη τὴν γραμμὴ τῶν σκο-
πῶν. Κι' εἶδε πὼς ἐκεῖ πάνω δὲν εἶχαν
παρὰ ἐμπροσθοφυλακὰς ἀπὸ πεζικά. Ἀλ-
λῶς τε τὸ ἔδαφος ἦταν τόσο τραχύ κι'
ἀνώμαλο, πὼς θὰ τὸς ἦταν δύσκολο νὰ
καὶθάσουν κανόνια.

Εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς
ἐκδρομῆς του, ὁ Γιάννης πῆρε γρήγορα
μερικὰς σημειώσεις, χάραξε στο μυαλό του
ὅσες λεπτομέρειες παρατήρησε, κι' εἶπε
στὸν ὄδηγό του να γυρίσει.

Ὅταν καιρὸς γιὰ τὴν ὀμίληση πὼς τὸν
ἐκρῦβε, εἶχε ἀρχίσει να σηκώνεται. Ὁ ἡ-
λῖος ἀνέβαινε κι' οἱ πρῶσοι σκοποὶ εὐκο-
λα θὰ μπορούσαν να διακρίνουν τὴ στο-
λή του.

—Τὰ δυο ναπολεόνια τὰ κερδισες, εἶπε
στο χωρικό· μὰ δὲν θὰ σοῦ τὰ δώσω, παρ'
ἂμ φθάσουμε στο στρατόπεδο. Ὡς ἐκεῖ θὰ
με συνοδεύσης, γιὰ τὴ φοβούμαι μὴ σοῦ ἔλ-
θη ἡ ἰδέα να πᾶς να πληροφορηθῆς τὸν
ἐχθρό γιά τὴν ἐπισκεψή μου.

Ὁ χωρικός ἐχάλασε τὰ μούτρα του, μὰ
δὲν εἶπε τίποτα.

Ὅταν ἐφθασαν ὅμως κοντὰ στο κτήμα,
εἶδον μ' ἐκπλήξή τους στὴν αὐλὴ δυὸ
Πρώσσους (ἓνα λοχία κι' ἓνα στρατιώτη)
πὼς κυνηγοῦσαν τὰ τρομαγμένα πουλιά.

—Ἄ, τὸς κλέφτες! ἂ, τὸς ληστές!
ἔκαμε ὁ χωρικός ἀγανακτισμένος.

Και θέλησε να ὀρμήσῃ γιά να ὑπερασπι-
εῖ τὴν περιουσία του. Ὁ φόδος μὴ τοῦ

πάρουν τὰ πουλιά του, τὸν ἔκανε σχεδὸν
γενναῖο.

—Σύχασε κι' εἶναι δική μου δουλειά!
τοῦ εἶπε ὁ Γιάννης, Ἐρχου μόνο. δέκα
βήματα ἀπὸ πίσω μου.

Ἐπλησίασαν. Ὡς ἓνα παράθυρο τοῦ σπι-
τιοῦ εἶδαν τὴ γυναίκα φοβισμένη να τὸς
γνέφῃ να προσέξουν.

Ὁ Γιάννης, γελαστός, τῆς ἐγενεσε πὼς
ἤθεραν τὴ συμβαίνει και προχώρησε, ἀκολου-
θούμενος ἀπὸ τὸ χωρικό πὼς, χλωμός τῶ-
ρα, αἰθανόταν να τὸν περιζώνουν ἀνατρι-
χίλες...

Ἀμα ἐφθασαν σιγά-σιγά ὡς τὸ φράκτη,
ὁ Γιάννης ὄρμηξε ἀξάφια και μπῆκε στὴν
αὐλὴ. Με τὸ δεξί του κρατῶσε τὸ σπαθί
του γυμνὸ και με ἀριστερό του τὸ πιστό-
λι του ἔτοιμο.

Ἀπεριγραπτός ὁ τρόμος τῶν Πρώσων.

Ὁ στρατιώτης ἄφησε ἀμέσως τὴν κόντα
πὼς εἰτοιμαζόταν να στραγγαλίσῃ, κι' ἐμει-
νε ἀκίνητος, με τὸ στόμα ἀνοικτό.

Ὁ λοχίας ὅμως συνῆλθε πὼς γρήγορα.

—Φόρβάτς! (ἐμπρός!) οὐρλιάσε τρα-
βώντας τὴ σπάθη του και σπρώχνοντας τὸ
στρατιώτη πρὸς τὸν Γιάννη Καρδινιά.

Ὁ στρατιώτης, συνειδημένος να ὑπακού-
ῃ, τράβηξε κι' αὐτός τὴ σπάθη του. Κι' οἱ
δυὸ μαζὶ προχώρησαν πρὸς τὸν Γάλλο ἀ-
ξιωματικέ.

Γελαστός αὐτός, τὸς ἄφησε να πλησιά-
ζουν, ἐνῶ ἀπὸ τὴ γωνία τοῦ τοίχου ἐπρό-
βαλ ἔτὼ χλωμό πρόσωπο τοῦ χωρικοῦ.
Ἐπειτα τὸς εἶπε γερμανικά:

—Κάτω τὰ χερια, εἰδεμή πυροβολώ!

Ὁ στρατιώτης, σπρωχόμενος πάντα ἀ-
πὸ τὸν λοχία, ὄρμηξε να κτυπήσῃ τὸν
Γιάννη με τὴ σπάθη του. Ὁ Γιάννης ἔ-
πυροβόλησε τότε και τὸν ζάπλωσε. Ἐ-
πειτα, πηδώντας τὸ κορμὶ τοῦ σκοτωμένου
ἐχθροῦ, ρίχθηκε με τὸ σπαθί του στο λοχία
πὼς τὸν ἀνάγκασε να ὑπαχωρήσῃ ὡς τὴν
πόρτα τοῦ σταύλου.

—Παραδώσου, τοῦ εἶπε, ἢ σε σκοτώνω!

Ὁ λοχίας κατέβασε τὰ χερια του κι' ἀ-
παράφηκε.

—Συγγνώμη, κύριε ὑπολοχαγέ... παρα-
δίδομαι!

Χωρὶς να κατεβάσῃ τὸ σπαθί του, ὁ
Γιάννης ἐπρόσταξε τὸ χωρικό:

—Ἐνα σχοινί... ἓνα λουρί... ὅτι δὴπα-
τε. Κι' ἔλα ἐδῶ να μου δέσης τὰ πόδια
αὐτοῦ του κλεφτοκοττά!

Ὁ χωρικός συμμορφώθηκε.

Κι' ὕστερ' ἀπὸ ἓνα τέταρτο, ὁ Γιάννης
ἦταν μπροστὰ στὸν Αὐτοκράτορα με τὸς
δυὸ αἰχμαλώτους του.

Τὴ γέλια ἔκαμαν με τὸ λοχία!

Τὰ πόδια του ἦταν δεμένα σε μικρὴ
ἀπόσταση τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὡστε να μπο-
ρῇ να περπατῇ ὄχι ὅμως και να τρέξῃ.
Ἄλλως τε τὴν ἀκρὴ τοῦ σχοινοῦ τὴν
κρατοῦσε ὁ Γιάννης. Και γιά να μὴ μπο-
ρῇ να μεταχειρίζεται τὰ χερια του, ὁ Γιάν-
νης τοῦ εἶχε κόψει τὰ κουμπιά τοῦ παντα-

λονίου του, πὼς περπατώντας ἦταν ὑπο-
χρεωμένος να τὸ κρατῇ ὀλοένα γιά μὴ
τοῦ πέσῃ. Τὴ γέλια!

Οἱ δυὸ αἰχμαλώτες παραδόθηκαν σε δυὸ
ἱππεῖς, πὼς τὸς ἔδεσαν ἀπὸ τὴ σέλλα
τοῦς κι' ὁ Γιάννης διηγήθηκε στο Ναπο-
λέοντα ὅσα εἶχε ἰδῇ. Ἐπειτα ἔσχισε ἀπὸ
τὸ σημειωματάρι του τὸ φύλλο με τὴς ση-
μειώσεις και τοῦ τὸ ἔδωσε.

—Ἐργάσθηκες λαμπρά, φίλε μου, τοῦ
εἶπε ὁ Ναπολέων, ἀφοῦ ἄκουσε τὴ διήγη-
ση κι' εἰδὼ ὅσα εἶχε ἰδῇ. Ἐπειτα ἔσχεσε ἀπὸ
τὸν ἀριστερὸν ὄμο του τὸν καλύ-
περο δρόμο;

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Ἄλλως τε
ἔχουμε γιά ὄδηγους και τὸς δυὸ αἰχμα-
λώτους.

—Πολὺ καλά. Θὰ σοῦ δώσω ἓν ἄλο-
γο και ἂμ μείνης μαζί μου, να μὰς ὀδη-
γήσης. Θὰ πάρουμε και τὸς αἰχμαλώτους
σου. Πρέπει να κυριεύσουμε τὸ Δαντγκρα-
φενμπέργ.

Ἐστέρ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, οἱ στρατιῶτες
τοῦ Λάν ἀνάγκασαν τὸς Πρώσους να
ὑποχωρήσουν. Στὸ σημεῖο ἀκριβῶς πὼς
ἔδωξε ὁ Γιάννης, ἐγενε ἡ ἐπίθεση. Κι' ἐ-
πέτυχε πληρῶστα.

Ὁ Ναπολέων ἦταν κατευχαριστημένος.

Κι' ἀφοῦ τοποθετήθηκε στὴ σημαντικὴ
ἐκείνη θέση τὸ σῶμα τοῦ Λάν κι' ἡ Αὐ-
τοκρατορικὴ Φρουρά, με τὴν σκηνὴ τοῦ
Αὐτοκράτορος στὴ μέση τοῦ ὀροπέδιου, ἐ-
κάλεσε τὸν Γιάννη και τοῦ εἶπε:

—Μοῦ ἔκαμες μιὰ μεγάλη ἐκδούλευ-
ση, παιδί μου, και, γιά να σε ἀνταμειψῶ,
σε παίρνω στο Ἐπιτελεῖο μου. Εἶς εὐ-
χαριστημένος;

—Ὡ, Μεγαλειότατε!.. πὼς θὰ μπορού-
σα να τὸ ἐκφράσω!..

—Τὴ στολή σου ὅμως θὰ τὴν κρατή-
σης. Μόνον καπέλλο θὰ σοῦ δῶσουν τώρα.
Κι' ἂμ μποῦμε στο Βερολίνο, κάνεις ἐ-
κεῖ στολή Ἐπιτελεῖος.

Ἐτσι, παιδιὰ μου, ὁ μικρὸς ὀργανοποι-
ὸς τοῦ Καρδινιά, ὁ μικρὸς κηροπλάστης
τοῦ Σαννονά, ὁ μικρὸς τυπανιστής τοῦ
Βερνερδέ, ἐγενε, με τὴν ἀξία του μόνον,
τὴν εὐφροσύνη του και τὴ γυναικότητα του,
ἀξιωματικός τοῦ Ἐπιτελεῖου τοῦ Ναπο-
λέοντος Α'.

Ὅλη τὴ νύκτα ἐκείνη—13 Ὀκτω-
βρίου,—τὴν ἐπέρας συνοδεύοντας παντοῦ
τὸν Αὐτοκράτορα. Γιά τὴ νύκτα ἐκείνη
ἐπρόκειτο νὰ καθασθῶν κανόνια στο ὀροπέ-
διο τοῦ Δαντγκραφενμπέργ. Κι' εἶπαμε
πὼς δὲν ἦταν εὐκόλο. Τὸ μηχανικὸ ἀντι-
κόσθηκε νὰνὸξῃ στὸν τραχύ ἐκεῖνο βρά-
χο ἓνα δρόμο στενὸ και σύντομο, ὡστε να
περάσῃ τὸ πυροβολικό. Και στὸν ἀνήφορο
ἐκεῖνο, ἐπρεπε να ζεύγουν δώδεκα ἄλογα
γιά να νὰνὰθῶσουν ἓνα κανόνι.

Ὁ Ναπολέων, ἀνυπόμονος, νευρῶσιμος,
ἐπέδρασε τὴν ἐργασία.

(Ἐπειτα συνέχισα)

Γ. Γ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ λοχαγοῦ Danit]

ΒΟΔΙΑΚΑ ΔΗΜΩΔΩΝ

Ο ΓΕΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Κλιμακωτὸν Ἀσμάτιον.

Ἐἶχεν ἓνα γέρο—κι' εἶχεν ἓνα πετει-
νο—κι' ἔλαλε κι' ἐζύπνα τὸν μαῦρο τὸν
γέρο τὸν σκοτεινὸ. Ἐπῆς μὴ ἀλεπού—κι'
ἔρασε τὸν πετεινὸ—πὼς ἔλαλε κι' ἐζύπνα τὸν
μαῦρο τὸν σκοτεινὸ. Ἐπῆς μὴ ὁ
σκύλλος—κι' ἔρασε τὴν ἀλεπού—πὼς ἔρασε
τὸν πετεινὸ—πὼς ἔλαλε κι' ἐζύπνα τὸν μαῦ-
ρον τὸν γέρο τὸν σκοτεινὸ. Ἐπῆς τὸ ζύ-
λο—κι' ἐσκότωσε τὸ σκύλλο—πὼς ἔρασε
τὴν ἀλεπού—πὼς ἔρασε τὸν πετεινὸ—πὼς
ἔλαλε μὴ ἐζύπνα τὸν μαῦρον τὸν γέρο τὸν
σκοτεινὸ.—Ἐναῖεν ὁ ροῦρνο—κι' ἔκαψε
τὸ ζύλο—πρὸς ἄκωτος τὸ σκύλλο—πὼς
ἔρασε τὴν ἀλεπού—πὼς ἔρασε τὸν πετεινὸ—
πὼς ἔλαλε μὴ ἐζύπνα τὸν μαῦρον τὸν γέρο
τὸν σκοτεινὸ.—Ἐπῆς τὸ ποτάμι—κι' ἐ-
πῆρε τὸν ροῦρνο—πὼς ἔκαψε τὸ ζύλο—πὼς
σκότωσε τὸ σκύλλο—πὼς ἔρασε τὴν ἀλεπού—
πὼς ἔρασε τὸν πετεινὸ—πὼς ἔλαλε μὴ ἐζύ-
πνα τὸν μαῦρο τὸν γέρο τὸν σκοτεινὸ.—Ἐ-
πῆς τὸ βῶδι—κι' ἦπτε τὸ ποτάμι—πὼς
ἔπῆρε τὸν ροῦρνο—πὼς ἔκαψε τὸ ζύλο—πὼς
σκότωσε τὸ σκύλλο—πὼς ἔρασε τὴν ἀλε-
πού—πὼς ἔρασε τὸν πετεινὸ—πὼς ἔλαλε μὴ
ἐζύπνα τὸν μαῦρο τὸν γέρο τὸν σκοτεινὸ.—
Ἐπῆς μὴ ὁ κασάπης—κι' ἔραψε τὸ βῶδι—
πὼς πῆε τὸ ποτάμι—πὼς ἔρασε τὸν ροῦρνο—
πὼς ἔκαψε τὸ ζύλο—πὼς σκότωσε τὸ σκύ-
λλο—πὼς ἔρασε τὴν ἀλεπού—πὼς ἔρασε τὸν
πετεινὸ—πὼς ἔλαλε μὴ ἐζύπνα τὸν μαῦρο
τὸν γέρο τὸν σκοτεινὸ.
(Ἀπὸ τὰ ἀνεκδοτὰ "Ῥαδιανά, μου")
ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ Δ. ΔΡΑΚΙΝΗΣ

ΘΑΛΑΣΣΑ - ΑΡΜΥΡΑ

(Συνέχεια και τέλος ἴδε σελ. 331)

Αὐτὸ ἦταν ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφαση
τοῦ καπετάν Κωσταντῆ. Ἀντὶς πλέον πέ-
λαγα ὀμορφῆς, καπετανάκινα, ξένα πόρτα,
γλέντια, μεγάλα. Εἰς τὸ ἐξῆς σπῆτι κα-
φεῆς, καφενεσπίτι, κρεβάτι και γιαιτρικά.
Και ἡ σκούνα; Ἄ, αὐτὴν δὲν πρέπει να
τὴν πατήσῃ ἄλλος καπετάνιος, ἀφοῦ δὲν
ἦταν τυχερὸ να τὴν κυβερνήσῃ ὁ Κύριος
Παῦλος, ὅπως τὸν ἔλεγαν τώρα. Ὁ κα-
θήση δεινὴ ἐκεῖ στο λιμάνι, ὅπως κι'
αὐτὸς στο σπίτι. Αὐτὸν να τὸν πρῶν ἡ ἀρρῶ-
στεια κι' ἐκείνη ἡ σκουριά. κι' ἡ ἀπίδα.
Ἐτσι κι' ἐγενε. Ἡ σκούνα ἀράζε γιά
πάντα στο λιμάνι. Τῆς ἐβγαλαν τὰ φτερά,
ἔλα τὰ ὀμορφα στολῖδια της και τὰ ἐαῶ-
ρισαν στο κάτω πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ. Ἐ-
καὶ λοιπὸν ἐκυλιότανε μαζί τρίγος και
φλόκια, ῤάντα και σαλιερες, μπουμπια και
κόντρας, ἀλυσίδες και σχοινιά, παπαρ-
γκὸς και γάμπια, ἔλα στο σταθὶ και στὴ
μαῦρα, ἔπειτα ἀπὸ τὸσον ἄερα και φῶς πὼς
εἶχαν ἄλλοτε στη ζωὴ τους. Κι' ὁ περή-
φανος κόντρας, πὼς ἀπλωμένος ἄλλοτε
στὴν κορφή τοῦ πλωροῦ ἀλμπουρο, ἔδραπε
μὴ περιφρόνησῃ τὴν φρεγγμένη και σκουρια-
σμένη ἰακωσίδα να σῦρεται στο καταστρω-

μα, ἐκοιμῶταν τῶρα ἀγκαλιαμένος μ' αὐτὴ
στο σκοτεινὸ δωμάτιο. Σιγά σιγά τὰ περή-
φανα και ἀνεμοχυπημένα πανιά κατάντη-
σαν σφουγγαρόπινα τῆς κα ἐτάνισσας, λές
και τὰ ἐξεδείκτε, πὼς τῆς ἐπαίρναν τὸν ἀν-
δρα της στα ξένα. Και ἡ περήφανη μπουμπια
κατέβηκε ἀπὸ τὸ πρῶμινο ἀλμπουρο και
στρώθηκε στο κεφαλόσκαλο τοῦ σπιτιοῦ να
σκούπῃ οἱ ἄνθρωποι τὰ πόδια τους!
Παρασμένα μεγαλεῖα! Και με τὰ σχοινιά,
πὼς ἄλλοτε ὁ βορείος και ἡ τρομουνάνα
ἐπαίζαν μαζί τὸς τῶσα ὄρατα τραγούδια,
ἔδρασε ἡ καπετάνισσα τὴς δυὸ κατόικες,
πὼς εἶχε γιά τὸν ἀρρωστο καπετάνιο.

Ἡ σκούνα, ἀραγμένη σε μιὰ ἀκρὴ τοῦ
λιμανιοῦ, ἐαρμάτωτη και χωρὶς φτερά, ἰ-
μοίαζε με γοργὴ γυναίκα, θεόφρωνη, χωρὶς
δόντια, και στεκόταν ἐκεῖ μπαγνιο τῶν
ἀνέμων και τῶν παιδιῶν, πὼς τὸ καλοκαί-
ρι, ἀφοῦ ἔφταναν κολυμπώντας ἐκεῖ, ἀνέ-
βαιναν ἐπάνω ὅτῃν κουραστῆ της, στελόν-
ταν λίγες στιγμὲς ἐκεῖ στὴ σειρά σὰν ἄ-
γάλματα ὀρειχάλκινα, κι' ἔπειτα βουτούσαν
στὴ θάλασσα με τὸ κεφάλι.

Ὅσο ἦταν καλοκαιριές, ὁ καπετάν
Κωσταντῆς κατέβαινε κάτω στον καφενέ,
ἀγνάντευε τὸ πέλαγος, ἔδρασε τὴ σκούνα
τοῦ νεκρὸ κάτω στο λιμάνι κι' ἐγέμιζαν
δάκρυα τὰ μάτια του. Κάποτε ἀνέβαινε
σ' αὐτὴ, περπατούσε πέρα—δῶθε στο κα-
πάστρωμα, ἐκλόθινα στὴν πλώρη, ἐκύλιε
τὰ μάτια του να μὴ βλέπῃ τὴν πραγμα-
τικότητα κι' ἐφανταζότανε πὼς ἀρμένιζε σε
πέλαγα πλατῖα.

Ὅταν ἀρχίσαν τὰ πρωτοβόγια, ὅταν
ὁ νοτιῶς ἐφῆρε τὴ βροχὴ με τὸ τουλούμι,
τότε ὁ Κύριος Παῦλος διατάζε να μὴν
κλεισμένος ὁ καπετάνιος στο σπίτι ἑβδομά-
δες, μήνης καμιά φορά. Κι' αὐτὸς πὼς
ἄλλοτ' ἐβύθιζε τὰ βλέμματά του 'ς τὸ
ἄπειρο τοῦ οὐρανοῦ και τῆς θάλασσας, ἔδρα-
πε τώρα ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς καμαρᾶς
τοῦ ἓνα κομμάτι οὐρανοῦ κ' ἓνα κομματάκι
θάλασσα. Σ' αὐτὸ ὅμως τὸ κομματάκι τῆς
θάλασσας ἦταν κι' ἡ σκούνα του, γιὰ τὴν
ἐφῆραντσε να τὴν ἀράξῃ σε τέτοιο μέρος τοῦ
λιμανιοῦ, ὡστε να τὴν βλέπῃ ἀπὸ τὸ παρά-
θυρο τοῦ. Ἡ γυναίκα του, τὸ παιδί του κι'
ἡ σκούνα του ἦταν τὰ τρία σημεῖα στὸν
κόσμο, ὅπου προσήλωνε φιλόστοργα δέμ-
ματα.

Μέσα λοιπὸν στο χειμωνιάτικο τοῦ σπι-
τιοῦ του, δακλῆρο χειμῶνα ἦτανε θαιμέ-
νος ζωντανός, νεκρός, ὁ καπετάν Κωσταν-
τῆς. Πολλὰς φορές μέσα σ' αὐτὸ τὸ στενὸ
περιβάλλον ἐπιανε σὰν ἀσφῆδία κι' ἐφώ-
ναζε. Ἄνοῖτῃ τὰ παράθυρα, θὰ σῆσῶ
ἐδῶ—μέσα! Μοῦ μυρίζε. ἐδῶ μέσα σ π ε ε -
τ σ α ρ ἰ α. Ἀνοῖτῃ τὰ παράθυρα, να πά-
ρω λίγον ἄερα θαλασσινὸ, να μοῦ μυρίσῃ
θάλασσα, ἀρμύρα!

Ἄλλὰ ὁ Κύριος Παῦλος ἀ πα γ ὀ ρ ε υ ε
ν' ἀνοῖξουν τὰ παράθυρα «ὀδὸτ' ἡ ὕγρασία
ἐπιδεινώνει τὸς ρευματισμούς». Κι' ὁ
καπετάν Κωσταντῆς, πὼς ἦταν συνη-

θισμένος 'ς ὅλη του τὴ ζωὴ να διάτάσῃ,
ὕπατος τῶρα στὴς διαταγὴς τοῦ παιδιοῦ του.

Στὰ ἔλα τοῦ χειμῶνα, ἓνας ἄγριος
νοτιῶς,—ὁ μόνος καιρὸς πὼς ἔπιανε τὸ
λιμάνι τοῦ νοτιοῦ,—κυλούσε μαῦρα σύννεφα
στὸν οὐρανὸ και μαῦρα κύματα στὴ θάλασσα.
Ἡ βροχὴ και τὰ κύματα λές κ' ἐβουλήθη-
καν να πνίξουν τὸ νησί. Ἐκείνο ὅμως
ἀψήρῶσε και τὰ δυὸ και θάβγαψε ἀπὸ
τὴν τρικυμία ὀμορφοπλωμένο, καταπραῖνο.

Οἱ βαρκοῦλες πὼς ἦταν ἀραγμένες στο
λιμάνι, με τὸ πρῶτο φύσημα τοῦ νοτιῶ
φοβισμένες, κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ τὴν προ-
ξοχὴ ἐνὸς βράχου, πὼς ἓνα πέτρινο,
πελώριο ἢ ἀλύγιστο χέρι, τὴς προφύλαξε
ἀπὸ τὴ μαγία τοῦ νοτιῶ. Ἀπόμεινε μόνον
ἡ σκούνα τοῦ καπετάν Κωσταντῆ να πα-
λεψῇ με τὸ νοτιῶ. Και δὲν ἦταν ἡ πρώτη
φορὰ πὼς τὸν συνάντησε. Πολλὰς φορές τὴν
εἶχε κυνηγήσει στὰ πέλαγα, πολλές φο-
ρες ἐπαύσατε τὰ κύματά του να τὴν πατή-
σουν σὰν κουρσάροι! μὰ πάντα, παλαίοντας
στήθος πρὸς στήθος, αὐτὴ ἐβγαίνε νικήτρια.
Τώρα ὅμως τὴν πέτυχε ἀλυσοδεμένη και
ἐαρμάτωτη στο λιμάνι, πὼς γιάτὸν εἶχε
τὴν πόρτα τοῦ ἀνοικτῆ.

Ὁ καπετάν Κωσταντῆς ἐμεινε ἐκείνη
τὴν ἡμέρα πλανάσιμος στο κρεβάτι του
κατὰ τὴν διαταγὴ τοῦ Κυρίου Παύλου «ὀδὸτ'
ἦτο πολλὴ ὕγρασία εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν»,
κι' ἀπὸ τὸ παράθυρο του παρακολούθουσε
τὴν πόλη τῆς σκούνας του με τὸ νοτιῶ τὰ
κύματα. Τὴν ἔδρασε να δέχεται κατάστη-
θα τὴν προσβολὴ τους κι' ἔπειτα να σηκί-
νῃ τὴν πλώρη της και να τὰ πατῇ, να τὰ
σπάξῃ, να τὰ σχίξῃ.

Ἄλλὰ ἡ θάλασσα τρέει και τὰ σίδερα
ἀλόμη. Ἐτσι σιγά σιγά ἐτρίψε και τὴ γον-
τρη ἀλυσίδα τῆς σκούνας και μ' ἓνα δυ-
νατὸ κύπημά της τὴν ἔσπασε. Και τότε
πλέον χαρούμενη τὰ κύματα τὴν ἐφῆραν
τὴν ὀμορφὴ σκούνα στὴ ράχη τοῦ πρῶτον
Ἄσπρο βράχο, ὅπως φέρνουν οἱ Κωντανοὶ
τὴν κάσσα τοῦ πεθαμένου στὸν τάφο.

Ὁ καπετάν Κωσταντῆς εἶδε τὴ συμφο-
ρὰ τῆς σκούνας, ἀνέθηκε τὸ αἷμα στο κε-
φάλι του, ἐκαλίστηκε, ἐνόμισε πὼς ἦταν
μέσα και τὴν κυβερνοῦσε ἄκομα...

—Ἄλλοτῃ, παιδιὰ! φώναζε με τὴ δύ-
ναμη πὼς τοῦ ἔμεινε. Μάϊνα φέσι, μάϊνα
κόντρα, δεξιά τὸ τιμόνι. Χαθῆκαμε, παιδιὰ!

Κι' ἐπετάχτηκε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του,
να τρέξῃ γοῦα στὴ σκούνα. Ἄλλὰ τὰ πόδια
τοῦ δὲ βριστοῦσαν κι' ἐσωρίαστηκε στο πά-
τωμα. Ἄκουσαν τὸ χτύπο ἡ καπετάνισσα
κι' ὁ γίός της, ἐτρεξαν, τὸν ἐσῆ

Ο Κύριος Παύλος επιστόποιησε αθά-
νατον εξ αποπληξίας» Η κάσσα του κα-
πετάν Κωσταγιτή έγινε από τα ναύαγια
της σκοπιάς σου, για να μωρίζεται και στον
τάφο του ακόμα θα λασα α - α ρ μ ύ ρ α .

Συμβολή, Αύγουστος 1921

Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ'. (Συνέχ.)

Επειδή πολλά πλοία, σταλμένα από την
Αγγλία, δεν θάρρουν να φέρουν καινού-
ριους αποίκους με τα πράγματά τους, ε-
πρέπε τώρα να διαλέξουν τη θέση των
καινούργιων κατοικιών. Κι' αποφασίσθηκε
να κτισθούν στις δυο όχθες του ρέιματος
των Τσακαλιών ως τον καταρράκτη. Έτσι
το Φελσενχάιμ θάποτελευτούσε το πρώτο
χωριό της αποικίας και φυσικά, αργότερα,
θα γινόταν πόλη. Η πόλη αυτή θάταν
και στο μέλλον η πρωτεύουσα της Νέας-
Ελβετίας, επειδή θάταν κι' η σημαντικώ-
τερη απ' όλες θα κτιζόνταν στο εσωτερικό
ή στην ακτή της Γης της Επαγγελίας.
Αυτή την ύπεροχή έδινε στο Φελσενχάιμ
όχι μόνο η θέση του, παρά κι' η ιστορία
του.

Ο Σιφίας θά έμεινε στον όρμο της
Σωτηρίας ως που θά έφθαναν οι μετανά-
στες. Με την παρουσία του πολεμικού, η
ζωή στο ακρογιάλι του Φελσενχάιμ είχε
ζωηρέψει. Και πόσο θά ζωήρευε ακόμα,
όταν θά έφθαναν και άλλα πλοία.

Υστερ' από τρεις εβδομάδες, έγινε
και μία γιορτή, μία τελετή μεγάλη: Ο
γάμος του Έρνέστου Ζερμάττ με την
Άννα Ουόλστον.

Στην τελετή αυτή θέλησαν να δώσουν
όλη τη λαμπρότητα και την επισημότητα,
όση μπορούσαν. Και στο έκκλησάκι της
αποικίας μαζεύθηκαν με τις μεγάλες τους
στολές ο πλοίαρχος Λίττλστον, οι αξιωμα-
τικοί και το πλήρωμα της κορβέτας, ο
πλοίαρχος Χάρου Γκούλντ, ο ναύκληρος
του Τζών Μπλόν κι' η ολομέλεια των
οικογενειών Ζερμάττ και Ουόλστον, που
ή τελετή εκείνη τους ένωσε μ' αιώγιους
δεσμούς.

Ηταν ο πρώτος γάμος που γινόταν
στη Νέα Έλβετία (*), και που πολλοί
άλλοι βέβαια θά τον ακολουθούσαν στο
μέλλον. Τον εύλόγησε ο εφημέριος της
κορβέτας.

Πραγματι, ως, υστερ' από δυο χρόνια,
ο Φραγκίσκος έγινε σύζυγος της Ντόλλ.
Αλλ' αυτή τη φορά, ο γάμος δεν έ-
γινε στο έκκλησάκι, ούτε τον εύλόγησε
περαστικός εφημέριος πλοίου. Έγινε στη
μεγάλη έκκλησία, που είχε κτισθί στα
μισά του δρόμου μεταξύ Φελσενχάιμ και
Φαλκενχόρστ και που το καμπαναριό της
ξεπρόβαλλε από τα δένδρα κι' ήταν ορατό

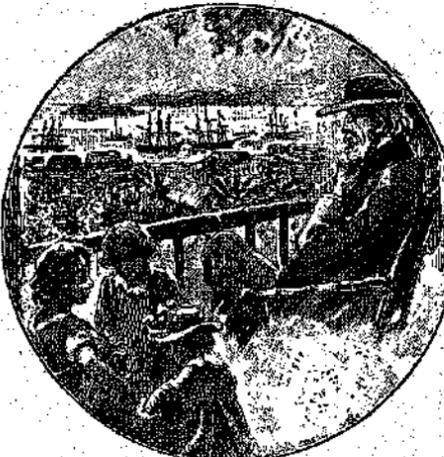
(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 325.

από τρία μίλλια στη θάλασσα. Και τον
εύλόγησε τον δεύτερο αυτό γάμο ο τακτι-
κός εφημέριος της αποικίας.

Περιττό να έκταθούμε περισσότερο στα
κατοπινά συμβάντα της Νέας-Έλβετίας.
Από χρόνο σε χρόνο, το εύτυχιμένο νη-
σί έβλεπε τον πληθυσμό του να μεγαλώνη.
Και στον όρμο της Σωτηρίας, προφυλαγ-
μένο από τους ανέμους, άγκυροβολούσαν
ένα πλήθος από πλοία, που ανάμεσά τους
δεν έκανε και τόσο κακή φιγούρα η πινα-
σα «Ελισάβετ».

Έννοείται ότι είχε διοργανωθί τακτι-
κή συγκοινωνία με την Αγγλία και τον
επίλοιπο κόσμο. Επίσης κι' ένα επικερδέ-
στατο εξαγωγικό εμπόριο με τα πλούσια
προϊόντα της αποικίας, της Γης της Ε-
παγγελίας κι' όλης της έξοχης, που την
περιώριζε η μεσημβρινή βουνοσειρά, έως
την έκβολή του ποταμού Μόντρος στη δυ-
τική ακτή.

Τέσσερα ήταν τα κυριώτερα χωριά αυ-
τής της γόνιμης χώρας: το Βάλντεν, το
Τσουερτόπ, το Πρίσπεκ - Χίλλ και το

«Έβλεπε τον όρμο του γεμάτο πλοία και το
σπίτι του γεμάτο παιδάκια...» (Σελ. 340, στ. γ')

Εμπειροφυρτ. Έγινε κι' ένας καλός λιμέ-
νας στο στόμιο του Μόντρος, ένας άλλος
στον όρμο του Σιφίας, μ' ένα δρόμο ά-
μαζετό ως τον όρμο της Σωτηρίας.

Την εποχή εκείνη, δηλαδή τρία χρόνια
μετά την προσάρτηση του νησιού στο αποι-
κικό κράτος της Μεγάλης Βρετανίας, ο
πληθυσμός ήταν επάνω από δυο χιλιά-
δες. Κι' επειδή η άγγλική κυβέρνηση εί-
χε αφήσει αυτόνομη τη Νέα-Έλβετία, ο
κύριος Ζάν Ζερμάττ έγινε διοικητής
της Αποικίας. Μακάρι να του μοιάσουν
κι' οι διάδοχοί του!

Δεν φοβόνταν πιά καμιά επίδρομή ά-
γριων, ούτε από τα νησιά Άνδαμάν και
Νικοβάρ, ούτε από την Αυστραλία. Αλλά
η θέση της Νέας-Έλβετίας είχε μεγά-
λη σπουδαιότητα από στρατιωτική άποψη,
έκει στην είσοδο των θαλασσών της Σόν-
τας και του Ινδικού Ωκεανού. Έπρεπε
λοιπόν να φυλάγεται για κάθε ενδεχόμενο.

Αυτή είναι η ιστορία του νησιού από
την ημέρα που η τρικυμία έριξε και ένα
πατέρα, μία μητέρα και τέσσερα παιδιά.
Δώδεκα δλόκληρα χρόνια η έξυπνη και
δραστήρια αυτή οικογένεια εργάστηκε άκα-
τάκαυτα και καλλιεργήσε το παρθένο έκεί-
νο έδαφος, που το έκανε τόσο γόνιμο το
τροπικό κλίμα. Γι' αυτό η ευημερία της
δεν έπαψε να μεγαλώνη ως την ημέρα που
ο έρχομος του Σιφίας την έκανε πάλι
να επικοινωνήση με τον επίλοιπο κόσμο.

Μία άλλη οικογένεια θέλησε τότε να
ένωσθ τήν τύχη της με τη δική της—η
οικογένεια Ουόλστον—και ποτέ ίσως ζωή
δεν εστάθηκε στη γή πιο εύτυχιμένη, από
τη ζωή που έκαναν οι άποικοι της Νέας-
Έλβετίας.

Τότε όμως άρχισαν οι σκληρές δοκιμα-
σίες. Η κατοχύρα κτύπησ' αλύπητα τους
καλούς εκείνους ανθρώπους. Έκινδύνευσαν
να μνη ξαναθιωθούν μ' εκείνους που είχαν
άποχωρησθί και να σφαγούν από μία όρδη
άγριων ανθρώπων.

Αλλά—πρέπει να προσθέσουμε,—βο-
ηθούμενοι από μία θερμη κι' ειλικρινή πι-
στή στο Θεό, καθάρωσαν να μνη κυριευ-
θούν από την απελπισία ούτε τη χειρότε-
ρη στιγμή της δυστυχίας. Ωστόσο ξαναγύ-
ρισε η εύτυχία στη δεύτερη πατρίδα των
δυο οικογενειών, χωρίς φόβο πιά να την
ξαναφήσθ.

Τώρα η Νέα-Έλβετία εύημερ' και σε
λίγο θά είναι πολύ μικρή για να δεχθί
όλους εκείνους που έλκνται. Το εμπόριο της
άμαξής, τα προϊόντα ούτε τη χειρότε-
ρη στιγμή της δυστυχίας. Ωστόσο ξαναγύ-
ρισε η εύτυχία στη δεύτερη πατρίδα των
δυο οικογενειών, χωρίς φόβο πιά να την
ξαναφήσθ.

Οι γάμοι που ένωσαν τις δυο οικογένει-
ες εύλογήθηκαν κι' από το Θεό μ' ένα
αυρό παιδάκι. Οι παππούδες κι' οι γιαγιά-
δες ξανάνευσαν με τα εγγονάκια τους.
Και μπορείτε να φαντασθίτη την ευδαι-
μονία του γέρου Ζερμάττ, όταν έβλεπε
τον όρμο του γεμάτο πλοία και το σπίτι
του γεμάτο παιδάκια. Μόνο ο Τζάν δεν
παντρεύθηκε, γιατί αυτός, καθώς είπε μια
φορά, είχε κλίση να γίνη θεός. Και πραγ-
ματικός, έπαιξε με τα εγγονάκια του κι'
ήταν ο πιο φιλόστοργος θεός του κόσμου.

Στο έξη, η ευημερία του νησιού είν'
εξασφαλισμένη. Και μολονότι στο Βρεττα-
νικό Αποικιακό Κράτος, η Αγγλία όπως

το έκαμε και για τη Νέα-Όλλανδία, δια-
τήρησε το όνομα Νέα-Έλβετία (πρός τι-
μήν της οικογενείας Ζερμάττ).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ «ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ»

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

31921 Μ. Χ.

Αγαπητοί μου,

ΩΣ θά είναι άραγε
ο κόσμος, οι άνθρω-
ποι υστερ' από εκατό
ή διακόσια χρόνια;
Έ, αυτό δεν είναι
και τόσο δύσκολο να
το φαντασθώμ. Πώς
θα είναι όμως ο κό-
σμος κι' οι άνθρωποι
υστερ' από... τριάν-
τα χιλιάδες χρόνια; Παραδείγματος χάρη,
το έτος 31921 μετά Χριστόν... Χμ! εδω
σας θέλω! Τόσα χρόνια δεν έχουν περάσει
ούτε από τον καιρό του Αδάμ. Πού να
στηριχθί λοιπόν κανείς για να κινή μια
σύγκριση, για να φθάσ' σενα συμπέρασμα;
Αλλά ο Βερνάρδος Σω (Bernard Shaw)
πού είναι σήμερα ο μεγαλύτερος δραματι-
κός της Αγγλίας, δεν διατάζει καθόλου.
Βλέπει μπροστά του, με τη σκέψη, το
απότατο εκείνο μέλλον σαν να ήταν παρόν.
Και στο τελευταίο του έργο, μ'ας παρουσιάζ-
ει τη ζωή όπως θά είναι υστερ' από τρι-
κόσιους αιώνες.—το 31921 ακριβώς.

Το έργο αυτό του Βερνάρδου Σω έκαμε
καταπληκτική εντύπωση. Όλος ο κόσμος
μιλεί σήμερα γι' αυτό. Προπάντων για τη
θεωρία που υποστηρίζει. Η θεωρία αυτή εί-
ναι πως ο άνθρωπος, με τον καιρό, θά γίνη
πάλι Μακρόβιος, Μαθουάλας. («Στον καιρό
του Μαθουάλα» είναι κι' ο τίτλος του
έργου.) Η αύξηση του όριου της ανθρώ-
πινης ζωής, που ολοένα ελαττώνεται, θάρ-
ρη σιγά-σιγά να μεγαλώνη. Έτσι οι
έκλεκτοί άνθρωποι, ως το έτος 3000 μ.Χ.
θά ζούν διακόσια ως τριακόσια χρόνια. Κι'
ως το έτος 30000 μ. Χ. θά είναι σχε-
δόν αθάνατοι. Δεν θά πεθαίνουν παρά σπο-
ραδικά από κάτι τυχαίο.

Για να αναπτύξθ και να υποστηρίξθ τη
θεωρία του αυτή για το μέλλον, ο Βερνάρδος
Σω άρχισε από το παρελθόν. Το έργο του
άποτελείται από πέντε χωριστά, ανεξάρτη-
τα μέρη. Το πρώτο, το επιγραφόμενο «Εν
άρχη», διαδραματίζεται στον κήπο της Ε-
δέμ, με τον Αδάμ και την Εδα. Το δεύ-
τερο, «Το Ευαγγέλιο των Αδελφών Βαρ-
νάβα», γίνεται στην εποχή μας. Το τρίτο,
«Το πρόγμα συμβαίνει», μ'ας μεταφέρει από
έτος 2170 μ.Χ. Το τέταρτο, που είναι
«Η τραγωδία ενός γέρου», γίνεται το έτος
3000 μ.Χ. Και μόνο το πέμπτο και τελευ-
ταίο που επιγράφεται «Ός εκεί που μπο-
ρεί να φθάσ' η Σκέψη», μ'ας δείχνει τον
κόσμο υστερ' από τριακόσιους αιώνες. Έτσι
ο θεατής προετοιμάζεται, πείθεται και τη

μεγάλη αυτή Μακροβιότητα τη θεωρεί πιά
σαν κάτι φυσικό κι' εφόμο.

Δεν μπορώ βέβαια να σας αναλύσω σε
μια Έπιστολή το γράντιο, το δαιμόνιο
έργο του Άγγλου δραματικού. Θα σας πω
δύως με λίγα λόγια τη θεωρία του: Πώς
και γιατί ο άνθρωπος θά γίνη πάλι μακρό-
βιος. Πρώτο, γιατί έτσι άρχικα τον έπλασε
ο Θεός, έτσι τον έκαμε η Ζωή. Υστερα
έξέπεσε, έφυγε από τον Παράδεισο κι' άρ-
χισε σιγά-σιγά να γίνεται βραχυβίος.
Η Μακροβιότης όμως που άρρσει, την ε-
πιθυμεί, τη θέλει. Και σιγά-σιγά πάλι, με
την επιθυμία του, με τη θέλησή του, θά την
άποκτήσθ. Γιατί αυτό έσα—έσα πρεσβείη
ο Σω: «Η φαντασία είναι η άρχη της
δημιουργίας. Φαντάζεσθ ο, τι επιθυμείτε.
Θέλετε, τι επιθυμείτε; και τέλος δημιουρ-
γήτε, τι θέλετε.»

Έτσι, στο δεύτερο μέρος του έργου, το
σύγχρονο, βλέπομ τους σοφούς άδελφούς
Βαρνάβα να συζητούν με άλλους αυτό το
πρόβλημα της ανθρώπινης ζωής και να βρι-
σκουν πως δεν μπορεί να γίνη καμιά ά-
ληθινή πρόοδος στον κόσμο, όσο ο άνθρωπος
δεν κη τουλάχιστο τρεις αιώνες. «Είναι ά-
πολύτως βέβαιο,—λένε,—πως τα κοινω-
νικά και πολιτικά προβλήματα, όσα έδη-
μιούργησε ο πολιτισμός, είναι αδύνατο
να λυθούν από ανθρώπους σημερινούς, που
γράσκουν και πεθαίνουν μόλις άρχί ζουν
να έχουν μια άμυδρή λάμψη σοφίας και τις
γνώσεις που απαιτούνται για την επίλυ-
σή τους.» Όλα τα συστήματα, όλα τα
μεγάλα έργα της Σκέψης μένουν σήμερα
ήμιτελη, γιατί οι έργαται τους παθαίνουν
γρήγορα και δεν προσβαίνουν να τα τε-
λειώσουν.

Οι έκλεκτοί λοιπόν άνθρωποι της έπο-
χής μας φαντάζονται, επιθυμούν, θέλουν,
άρα πρετ ο μ'α ζ ο υ η τη μακροβιότητα,
απαιτείτη για την πρόοδο του κόσμου.
Έτσι οι απόγονοί τους θά είναι πιο μα-
κρόβιοι απ' αυτούς. Το όριο της ανθρώπινης
ζωής ολοένα θά μεγαλώνη. Υστερα από
δυο—τρεις αιώνες, οι έκλεκτοί άνθρωποι
θά είναι Μαθουάλαι. Κι' υστερ' από
τριαίντα, θά είναι σχεδόν αθάνατοι. Τα παι-
διά τότε θά γεννιούνται, μεγάλα σαν τους
σημερινούς εφήβους. Κι' ακούστε τώρα τι
λέει μια μητέρα στο παιδί της, μόλις γεν-
νήθηκε η μάλλον μόλις βγήκε από τα γό-
του, στο τελευταίο μέρος του έργου του
Σω: «Μεγάλαμεις εδω μ'όσα δυο χρόνια.
Άρχισε να παίρνης τη μορφή διαφόρων
πλάσμάτων, που δεν υπάρχουν πιά, αν κι
έχομεις απολιθώματά τους. Έπειτα πήρες
την ανθρώπινη μορφή και σε δεκκλήντε μέ-
ρες πέρασε μια εξέλιξη, που άλλη φορά
οι άνθρωποι την έκαναν σε είκοσι χρόνια.
Τον καιρό εκείνο εξέδουαν πενήντα ολο-
κλήρα χρόνια από είδους αυτό της παιδικής
ηλικίας, που θά το περάσθ έδω σε τέσσε-
ρα! Και τον καιρό εκείνο πεθαίναν από
σωματική αδυναμία, που την έλεγαν γήρας»

Αλλά συ δεν θά γράψης, ούτε θά πεθαι-
νήσθ αν δεν σου αμείβη κανένα δυστύχημα.»
Έτσι έφθασε ο Βερνάρδος Σω ως εκεί
που μπορεί να φθάσθ η Σκέψη»...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Μία φορά,—πρό 8 έτών,—το γαλλικό
περιοδικό «Annales» άπληθύνε σε διαση-
μούς συγγραφείς, διαφόρους ερωτήσθ,
και αυτοί άπήτησαν. Ένα είδος, δηλαδή
«Μικρών Μυστικών». Ίδου λοιπόν, αν έ-
χετε την περιέργεια, τα Μικρά Μυστικά
του μεγάλου Ακαδημαϊκού Henri Lave-
dan, του χρονολογού της «Illustration»
και συγγραφέα του «Servir», του όραίου
εκείνου παρωτικού δράματος, που ίσως
είδαν μερικοί από σας στο έλληνικό θέα-
τρο:

- 1.—Το κυριώτερο γνώρισμα του χαρα-
κτήρος μου: Το μίσος στην προτυ-
χία (banalité.)
2.—Το προτέρημα που προτιμώ στον
άνδρα: Η πίστις στη φίλια.
3.—Το προτέρημα που προτιμώ στη
γυναίκα: Η χριστότης.
4.—Το αγαπητό μου π.στέρημα: Η
έπιμονή.
5.—Η προτιμώμενη μου άσχολία:
Νά συλλέγω κομφοτεχνηματάκια (bibeloter.)
6.—Το κυριώτερό μου ελάττωμα: Νά
πειράζω.
7.—Τό νεύρο της εύτυχίας μου: Νά γε-
ράσω στο σπίτι μου, στην έξοχη.
8.—Η μεγαλύτερή μου δυστυχία θά
ήταν: αν ήμουν σαν μερικούς που γνωρίζω.
9.—Τι ήθελα να είμαι: Ό,τι είμαι,
αλλά περισσότερα!
10.—Πού ήθελα να ζώ: Στη Χώρα της
Αρθονίας (Cocagne.)
11.—Τι χρώμα προτιμώ: Το ξανθό.
12.—Τι άνθος προτιμώ: Έμεινο που
το κόβω μόνος μου.
13.—Τι ζω προτιμώ: Το pâté de
foie gras.
14.—Τι πουλί προτιμώ: Το αεροπλάνο.
15.—Ποίους πελογράφους προτιμώ:
Βασσουέτο, Σάντ-Σιμών, Μπωμπαρά,
Μωπασάν.
16.—Ποίους ποιητάς: Ουγγύ και Λο-
τι.
17.—Οι αγαπημένοι μου ζωγράφοι: Οι
άρχαγοι. (Les primitifs, μια Σχολή.)
18.—Οι αγαπημένα μου μουσικοί: Τα
πουλάκια.
19.—Ποίους ήρωας προτιμώ από
έργα της φαντασίας: Τους μοιαιάθεις.
20.—Επίσης τας μοιαιάθεις ηρωίδας.
21.—Από τους ήρωας της πραγματι-
κής ζωής προτιμώ: Τους μεγάλους αρχη-
γούς.
(*) Και ο Pierre Loti, πελογράφος είναι
αλλά τον βάσει στους ποιητάς για να τον κινήσθ
περισσότερα.

Σανθὴν Ἑλληνα, Ἄλκην, Διαβολο-
παῖδο, Ἄδα Φέρετο, Ἀφριμάν, Ζη-
λιόταν. — δ' Ἰωνίος Ὀδοῦς με Μεγ.
Ἑλλάδ., Ἀγρίου, Καλῶν Λουλοῦδι.
— Ἡ Σοφίε με Ἀφριμάν, Ἀφτηγο
Εὐζανῶν.

Ἡ Διδασκαλία ἀνατίθεται τοῖς
φίλοις τῆς Δοξασμένη Ἑλλάδα (αὐτοὶ
θα μπορούσε κινεῖν νὰ τὴν ἐπι-
φράσῃ) ἂν ἦσαν ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἑλλη-
νική στῆν νὰ ἀλλ' ἀπὸ τῆν ἰεῶν στῆ-
νία, ἢ ἀλλὰ μὲν μερικῶν ἀρῶσεων εἶναι
ἀπὸ τῆν ἀφροσύνη.) Χαρ. Χ' Κοσμάν
(ἐλαβα κ' ἐπέστειλε τὰς παραγγέλ-
σου δ. κ. φ. σ' εὐχαριστῶν γιὰ τὰς γρά-
φαις) ναι, σὲ περισσώτερα ἔργα σου, τὸ
κρυφτότερον πρόσωπο εἶναι ἡ ἡρώς, ἀλλὰ
ἔχει καὶ πολλὰ με ἥρωες. «Κόσμος καὶ
Κοσμάς» δὲν ἐξεδόθη ἀπὸ τῆν εἰβλόν
ἔ. ὡς ποτε θὰ εἶσαι ἀβάρτιστος;) Ἀφ-
ρυσὸ Χ. Κοκκ. (μὲ χάρη μου διὰ
δύο γράμματα σου νοτῶν ἀπὸ τῶσαν
καρπὸ τῶρα πᾶς θὰ μοῦ γράψῃς τακτι-
κῶς τῶρα; ἐστὶν) Καμῆλιαν (εἶσαι τῶ-
ρα καλά; χάρη γιὰ τὴν γνωριμίαν σου
με τὴν Κόρη τοῦ Β. νοτῶν) ἔχι, μετὰ-
φραση σου γιὰ τὸν Διαγωνισμό δὲν εἶχα
λαβεῖ.) Γλυκεία Ἑλλάδα (μὴ δίτης
σημασία ὑπερχον σὲ τὸ κῆμο καὶ ἀνῆ-
τοι... κίριον) Νέδωνα (εἶδες λοιπὸν;
νὰ πῶς ἔδικα πικραίνουσιν) ναι, ἄδως
τυπογραφικῶν εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ. 548
Ἀστῆρα ἔλαί: αὐτὸς ἔχον ἀπὸ πέντε
γράμματα ἢ δὲκελλα ἄδως δὲν εἶναι
λάθος δὲν ἔβρις τῆ λέξη παρταῖ;) Μα-
τομάνη Προσφῶν (δὲν παρταῖ; τὰ
ἐμαῖς καλύτερα) τέτοιος κόποι δὲν χι-
νοῦται ποτε;) Θεμελίον Ἰόθης (τὰ ἐλα-
δα περιστατικά) Σπυρ. Μαρ. (χωρὶς
φειδῶν δὲν ἐπιτρέπεται) ἔπειτα αὐτὰ
τὰ δέματα δὲν εἶναι νὰ τὰ γράφουν πᾶ-
σιὰ μὲν ἕνα παιδί νὰ κἀν τὸ δῶ-
σταλο.) Ἀθανάσιον Δέκον (γράφῃ
στὰ βιβλιοπωλεία I. Δ. Κολιάρου, Κ.
Ἐλευθεροῦδάκη, I. Σιδερά) τὸ ὄνομα
ἀρκεῖ;) Πολυπόδην (ἐστὶν χάρη γιὰ
δύο σου γράφαις, ἀλλὰ τὴν ἐκτενέστερα
νὰ σοῦ ἀπαντήσω; δὲν με ρωτῆς τίποτε)
Ἀδιαφοροῦν (μὰ μπόρῃ νὰ κόμω ἐξαι-
ρησι; ἔλαί: ἔπε θὰ εἶχαν τὴν ἴδια ἀίλου-
καὶ τὴν γίνεταν; πῶς νὰ τὸ ἐνοῦσε
ναι, καὶ τὰ δύο βιβλία ὑπάρχουν, πρὸς
δρ. 2, 30 τὸ καθῆνα) Δαρσολαῖο Ἀφ-
καθῆνα (ἐστὶν) σου εὐχομαι καλὴ
ἐπιτυχία λαμπρὰ ἢ ἰδέα σου!) Ναυτά-
πολις τῆς Ἰόθης (τὰ ἐλαδα) Ἀλ-
τρονιστοῖαν (τὰ ἐλαδα) βέβαια τὸ δι-
πλοῦτον) Πέγκωφ (εἶπα θὰ γαλλί-
κας Ἀσκησις μπόρῃ κινεῖν νὰ παί-
νῃ ἀπ' ἐπουδῆποτε; εἶπα ἐπίσης ὅτι ἐστὶ
καυσιότερον τεράδιον Μ.Μ. δὲν κῆνον
καθῆλον καλὰ) Ἀφριμάν Χωβ (κα-
νις διευθύνσεις σου, ἐπολλημένες, κα-
θαρισμένες, ἔτοιμες νὰ τίς μεταχειρισθῶ
πᾶσι, ἐλαδα καὶ σ' εὐχαριστῶ) Βου-
λέα τοῦ Ἑλλάτος (φυσικά, δὲν συνήθι-
ζω νὰ διαβῶν κ' ἀναπαύει) Στενογυῖον
τοῦ Ἀνέμου (σοῦ ἐστὶν) Ἄ τὸμον
θεῶταρον, τελευταῖον ἀνέπνοον, γαίτη
ἐξηνηλῆθη) Γρηγ. Δαρνήν (χαίρω πολὺ
καὶ περιμένα) Κορηγιαν Ἑλλάτος (ἡ
ἐγκρισίς ἔχιν, σὲ ἀπὸν φίλον) Κολ-
ύβριον (ἔδωσα σὲν) Ἀφρὴ Γυμνα-
σιόπαιδα τὰς 9, 20) Ἀγρίου (πολὺ
ὄρατο τὸ γράμμα σου γιὰ τὴν «Ἐξ-
δῆλα» ἀν' ἔξης πρῶτα τὸ χερματῆρα
τῆς Ρένας, ἔχει ἕνα λαμπρὸ χαρακτήρα
γιὰ τὴ Μ. ε. Α. ἀπὸ τῆν ἐστὶν εἰς ἔξῃ,
περιτὸ νὰ ἐνασπῆλῃ;) Ροδοδάκτυλον
Ἀφριμάν (κ' ἔ. κ. ε. λυτήθη δὲν πε-

ράζει, ἀλλ' ἰσὸν ποῦ θὰ ἐναρῶν)
Τιμητῶν Τουρῆνι (ἔχει ἔλκτο ἄλλα
τοῦ μένει καιρὸς γιὰ ἰδιαιτέρως ἀπαν-
τήσαι; μοι εἶπε θὰ ἐνασπῆλῃ
νὰ σ' εὐχαριστήσῃ) Νικητήριον Σάλ-
πειρα (σοῦ, τῶρα; μὰ δὲν εἶδες πῶς
λόγος ἐγενεῖ γι' αὐτὸ;) Νεοτάδων τοῦ
Νεῖλου (ναι, ἀλλὰ νὰ ἐκλέγῃς τὸ σύν-
τομα) Ἐλτιχη Ἑλληνα (δὲν κῆνον)
Μεῖον - Ντεβῶν (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ
τὴν ἰδρυση τοῦ Σουλῶν) Ἔστο. Δ.
Ἔστο. (δ, τι δὲν εἶδες εἰς τὸ 39ον φιλ-
λον, εἶναι εἰς τὸ 40ον.) Ἀφτη (εὐχαρι-
στῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐξοπῶμα) περιμέ-
νον) Σαῖξην (ἔχει καλῶς) Ἐρῶ-
Ἀφριμάν κτλ. κτλ.

Ραούλ, Α. Καλλιῆν, Σερ Ραβ-
γὰ. Πούλιαν (ἐλαδα, εὐχαριστῶ.)
Ἀνακον Φαίανα, Ἀφριμάν Θε-
μοτόλιαν, Σαῖξην, Τελεῖαν, Νε-
ράδα τοῦ Ἐδρίου, Μαθῶν Δι' ὀ-
βῶν, Κουφαρῶν, Νουβίλλαν, Ρου-
λάνη τῆς Ἐρῆμου, Ἦσαν, Ἀρχι-
καλαυπορευτήν (εστὶν.)
Ἐἰς δύοσ ἐπιστολὰς ἐλαβα μετὰ
τὴν 20 Σεπτεμβρίου, ἠαπαντήσω εἰς
τὸ π. οὐρα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 188ου Διαγωνισμοῦ
Ἰόθης. Αἱ Ἰόθεις δεκαὶ μετὰ τῆς 25
Νοεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τῆς ἀποδ-
σμίας τῆς 25ης ἔχον δὲν ἔχον
ἀδύνη δημοσιουθῆ. δὲσας καὶ τὰς ἀση-
τουμένον φιλῶν.)

636. Λεξιγραφία
Μ' ἐν' ἐπιφώνημα
Ζῶο ἂν ἐνωθῃς.
Κράτος πασίγνωστο
Θά φανερωθῇ.

Ἐστὴν ὅσα τ. Μυστηριώδους Ἰακόνου
637. Λογοπαίε. Λεξιγραφία
Τὸ π' ὄσα εἶναι πρόθεσις.
Τὸ δευτέρῳ μου ρῆμα
Κι' ἄδως τὸ δῶ, ὄσα μου.
Δὲν εἶναι κ' αὐτὸ ρῆμα.
Ἐστὴν ὅσα τῆς Στάσας Στεφανῶν

638. Στοιχειόγραφος
Ὅπως εἶμαι, σὲ κεράλι,
—Θὰ σοῦ πῶναι τῶρα οἱ ἄλλοι,
Πῶς μπόρῃ καὶ νὰ με βρῆς...
Μὰ με δίχως τὸ κεράλι,
Σίγα, λῦτα μου, πάλι
Στὰ κεράλι ἂν γὰ μ' ἴδῃς.

Ἐστὴν ὅσα τοῦ Ἀφ. Α. Γυμνασιόπαιδος
639. Ἀναγραμματισμός
Ὁδηγὸς καλὸς τῶν πλοίων.
Ὅπως ἔχῃ ἀν' ἀσκήσεως
Καὶ στὴ θάλασσα θὰ μ' εἴρῃς
Πάλι, ἂν μὰ ἀναγραμματισῇ
Ἐστ. ἀπὸ τὸ διαβόλιον ἢ Ἡλιουπόλιος

640. Κυβόλεον
* * * = Ἀσθήμα.
* * * = Χρονικὴ διαίρεσις.
* * * = Δυναμὴ
* * * = Ἀνθρώπος.
Καὶ καθῆτος τὰ ἴδια.
Ἐστὴν ὅσα τοῦ Ἀγαθῶ Διαβόλου

641-642. Μεταμορφώσεις
1.—Ἡ Χίος δι' 7 μεταμορφ. νὰ
γίνῃ Κόπρος
2.—Ἡ Κόπρος διὰ 4 μεταμορφ.
νὰ γίνῃ Πάρος.

Ἐστὴν ὅσα τοῦ Φιλερῆμου
643. Ἐμπνοματισμὸς
1 2 3 4 5 6 1 = Ἀρχαῖος θεός.
2 3 6 1 = Θεός.
3 2 4 = Θεός.
4 3 5 4 = Ὀργανον
5 4 3 6 1 = Βασιλοπαις.
6 5 5 4 1 6 4 = Ἀσκησις.
Ἐστὴν ὅσα τοῦ Πρίγκιπος Ζελλῆ

644. Τριπλῆ Ἀκροεχθὶς
Τῶρα τῶν κάτωθι ἠηομένων
λέξων ἀποστολὸν ἀρχαῖον γλῶσσην, τὰ
δύοτα γράμματα ποταμὸν τῆς Ἑλλά-
δος (τὸ κοινὸν τὸ ὄνομα), καὶ τὰ ἐξ-
τὰ ἀρχαῖον βασιλοῦσαν.
1, Πόλις τῆς Σικελίης. 2, Νῆσος
τοῦ Αἰγαίου. 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος,
4, Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας: δ, Περ-
σὴς στρατηγός. ε, Μέρος τοῦ κρανίου,
7, Νῆσος.

Ἐστὴν ὅσα Κ. Μ. Χ. Κατημυχάλη
645. Φωνητολογίαν
ρις- κν-δεν-μν
Ἐστὴν ὅσα τὸ Πυροβολισμὸν
646. Ἰσόφωρος

X	X	τι	ο	ο
X	X	τι	ο	ο
X	X	τι	ο	ο
X	X	τι	ο	ο

Ἐστὴν ὅσα Χο. Ν. Μαζάκη

Διὰ δύοσ Γαλλομαθεῖς
647-651. Μαγικὸν Ἰσόγραμμα
Τῆ ἀναλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκά-
στησ τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου,
πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν
ἄνω ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τῶσαι
λέξαι:

courbe, robe, maison,
mur, table.
Ἐστὴν ὅσα τῆς Πικροδάμνης
652. Ἐπιγραφή
B S P E
L N S N
U E N I
N I A E

Ζητῆται ἡ ἀνάγνωσις.
Ἐστὴν ὅσα τῆς Ροδοδάκ. Ἀφροῦλας

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φιλ. 28

415. Ἀρταρόβης (Ἄρτα, Βίρβης)
—416. Μυελίγη (μύση, ληνή) —417.
Σάβρα - Ἀχύρα. —418. Οὐρανός - οὐρά.

Α	Ο	Σ	Α	Η			
Α	Α	Ι	Ο	Α	Ι	Α	Γ
Ε	Α	Ν	Μ	Ο	Μ	Ο	Σ

420-424. Διὰ τοῦ Κ; κῆπος, κόμ-
κος, κακός, κηρός, κῆρας. —425.
ΑΦΡΙΚΗ - ΕΥΒΟΙΑ (Ἀφρ. ἡ.
Φρ. ἡ. Γα, Ράβδος, Ἰονοῦν, Κόλο,
Ἡσάλας.) 426 Ἀπό, ἔξ, σὺν, μετὰ,
ὄψε, διὰ, εἶναι προθέσεις. (ἀπὸ ἔξ
σὺν, μετὰ ἡ περ ἐπὶ διὰ ἡ ναι—πρὸ
θεός εἰς.) —427. Ἐγδοῖς ὁ ὑπερ-
πῆδος ὄνοματος.
428. H I V E R 428. Chat échaudé
I L O T crait l' eau froide.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ
Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομη-
ταί, τῶν ὀκτωῖν ἡμέρων ἴδη ἡ
συνδρομὴ νὰ σπεύσουν γὰ τὴν ἀνα-
γεῶσιν. Ἐἰς τοιαύτας περιστά-
σεις καμμία καθυστέρησις δὲν
ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ
ἔργον μῶς.

Οἱ ἐν Ἀθῶναι καὶ Κόπρω
Συνδρομηταί μπόρουν νὰ στέλ-
λουν τὸ ἀντίτιμον μῶσον Τραπε-
ζῆς Ἀθηνῶν ἢ Τραπεζῆς τῆς
Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν
ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων τῶν.
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΑ'—499)
Ἀναλλάσσω Μικρὰ Μουσικά.

Α **Ἄνακον Φαίαν**
(ΚΑ'—500)
Ναυτάρι τοῦ Ἀτλαντικοῦ, οὐκ οἶ-
νδα Διαβολοῦ Ἡλιουπόλιος, στέλ-
λω. Τιμητῶν Τουρῆνι.

(ΚΑ'—501)
Ο **ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΕΥΔΟΝΤΩΝ**

Α **Γγυλιος Ἐβαλοφραγῆς**—Γεώργιος
Φωτοκόπος. (Βλέπετε, δὲν μένω με
τὴν ἀπειλὴ μὲναι). Ἰσοῖα τοῦ Ἰό-
θου ἀπὸν ἀπὸ τῶρα, με τίς ψυχρί-
τες τοῦ Σεπτεμβρίου, πρῆμα, τὸν Δεκεμ-
βριον μετὰ τὰ χινοῦ οἰοῦρα θά... του-
τουριζεῖται
ΕΠΙΝΑΣΤΑΤΗΣ

(ΚΑ'—503)
Π **Πέγκωφ Ζελλῆ**, εἶσαι ὁ Τάκης
Καλαῖος. **ΑΦΡΙΚΑΝΑ**

Ε **Ἐλευθεροῦ τῆς Πατρίδος, Μ.**
Μυστικὰ ἐλαδα εὐχαριστῶ.
Ἀφριμάν

(ΚΑ'—504)
Κ **Κοῦς Ἀηδόνη**, μεγάλῃ ἄδως
ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

(ΚΑ'—505)
Π **ΕΙΣΜΑΤΑΡΑ**, σὲ ἀνακάλυφα.
ΙΣΤΑΡ

(ΚΑ'—506)
Α ποτελέσματα διαγωνισμοῦ «Φιλο-
λογικῆς Στέγης», Ἐβραυλοῦσαν: Ἀ-
νακατοῦρος, Ἀμφοκόπος.

(ΚΑ'—507)
Σ ὄρα Δεξίμεθ, ὄρατο φειδῶν μὲν δὲ
προσιμῶσα ἄδως νὰ τὸ ἐλέκα ἀ-
νάποδα.—**Μικρὴ Ζανουθινάδα.**

(ΚΑ'—508)
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ
Α' ΕΡΩΤΗΣΗ

Β **Βραβεῖο Α': Κική Πῶν**
Β **Βραβεῖο Β': Ἐλευθεροῦ τῆς**
Πατρίδος, Λύγῃ. Στὴ σειρά ἐρχονται
αἱ ἀπαγῆσις τῶν Ἀρκαλοῦ Γυμνα-
σιόπαιδος, Γ. Χρηστοῦ, Α. Τσώρη,
Ἀρσῶν, Γ. Χρηστοῦ, κ.λ.π.

Β' ΕΡΩΤΗΣΗ

Β **Βραβεῖο Α': ΛΥΓῆ (Ἐδύς!!)**
Β **Βραβεῖο Β': Κ.** Ὀρβινός, Πί-
σμις Πατρίδ. Πάνος Ἐλλῆς.—**Βρα-**
βεῖο Γ': Σιορῶν ὄ, Χ.Μ.—**Ε-**
καῖνος: Ἐλευθεροῦ τῆς Πατρίδος,
Ὀρειῶν Ἑλληνοῦ, Ἀρσῶν, κ.λ.
—**Βραβεῖον**, σὲ τῆς Διευθύν. Κ.
Ὀρβινί, ἐπιβουὰ νὰ γνωρῶσθαι: Δι-
απλοκόπουλα, ἄλλα Διευθύν. γρά-
φαι: Ἀμάραντων, Ρ. Γ. Καρπῶν
—**Ἀμάραντος**

(ΚΑ'—509)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η' ΚΥΑΝΟΔΕΤΚΟΣ

Α ποτελέσματα Διαγωνισμοῦ καλλι-
τεχνικῶν καρτ-π. στέλ. Βραβεῖον: Τσί-
κα Πολίτου, Κ. Πολίτης, Π. Βούλαρης
(ΚΑ'—510)
ΚΥΑΝΟΔΕΤΚΟΣ

Α ιαγωνισμοῦ Β' γλῶσσογραφικῶν καρ-
τ. στέλ καὶ ἄλλων, Βραβεῖα: Α'.
«Πέλεμος» Β'. «Φοιτηταί» Προεδρία
25 Ὀκτωβρ. Κ. Πολίτης, Π. Βούλαρης.
(ΚΑ'—511)
Μαγαμάνη Νόη, ἀναλίσσομε Μ.
Μυστικὰ: Ἐάν δεχθεῖς, περιμένα.—
Σιαρῶν βαλε, εὐχαριστίας δέχομαι ἀλ-
ηλολογαφῆ καὶ περιμένα πρῶτην
—**Μεσοδῶν**—**Ρεῖνα.**

(ΚΑ'—512)
Α ἀπλοκόπουλα ἂν μπόρῃς, βραβεῖ
μετὰ τὸν σου ἄδως γιὰτ εἶμαι...
ΠΑΛΛΗΚΑΡΑΣ!